

Кольо бутна съ лакътъ Тодора и Кера, смигна имъ и рече:

— Нали ви казвахъ азъ — пакъ тази глава ще измисли нѣщо! Додѣяло ми бѣше вече да мълча. Даде Господъ най-сетне, че проговорихме! Сега вече старецътъ и момчето нѣма да се страхуватъ, че ще останатъ голи и гладни! И Кара-Кольо поглади мустакъ, па изкомандува:

— А сега, всички — тумба!

